

23 ПОБЕДНИ ГОДИНИ

Димитър СТОЯНОВ

секретар на Окръжния комитет на БКП

Чествуваме Девети септември — нашия национален празник, най-великата дата в историята на българския народ! Рождения ден на Свободата!

С вълнение и радост, с чувство на изпълнен дълг трудите хора посрещат празника. В такива дни те изразяват признателността си към Българската комунистическа партия, към десетилетните ѝ борби за народна свобода, за нейната ленинска политика и ръководство, от дават почит към паметта на свидните народни синове и дъщери, паднали в неравни битки за свободата на Родината ни. На деветосептемвришките манифестации те ще покажат горещата си любов и признателност към Съветския съюз за всичко, което великата братска страна направи за скъпото ни Отечество, ще подчертаят искрената си дружба и приятелство с народите от социалистическите страни.

Двадесет и три години са само един миг от многолетната ни история. Ала какви преобразования настъпиха в икономическото и културното развитие, в живота на хората, как бързо променя своя облик Родината.

И всичко това дължим на победните 23 години, през които настъпиха дълбоки социално-икономически изменения.

Неузнаваемо се промени и нашият Великотърновски окръг, който вече има ясно изразена промишлено-аграрна структура. Ето няколко цифри, които говорят за бурното развитие на окръга. Сега за около 40 работни дни промишлеността на окръга дава толкова продукция, колкото е произведена през цялата 1948 година. Повече от три пъти се увеличи основните фондове на промишлеността в сравнение с 1952 година. За седемте месеца на тази година окръгът произведе продукция за 25 милиона лева в повече, отколкото за същото време на миналата година. А осеммесечното бе изпратено с надпланова продукция за повече от 13 милиона и 500 хиляди лева.

Значително нарасна и средната годишна заплата на работниците и служителите в окръжната промишленост. От 615 лева през 1952 г. тя достигна 1130 лева през 1966 г. — близо два пъти.

Нашите славни строители сега изграждат модерни заводи, като Керамичния завод

в с. Бутово, разширението на Дървообработващия завод във Велико Търново, промишления гигант на окръга — Химическия комбинат в Свищов. Във всички градове на окръга се развива машиностроителната промишленост.

В непрекъснат подем се намира и нашето селско стопанство. Само през миналата година окръгът произведе селскостопанска продукция за повече от 125 милиона лева или с 62 на сто повече, отколкото през 1959 година. Високите добиви от селскостопанските култури, нарастващите доходи на селскостопанските труженици, още един път нагледно показваха предимствата на кооперативния строй, неизчерпаемите възможности на социалистическото селско стопанство. Хигиенизиран и благоустроен, нашият селски живот се превърна в китни кътове на слънчевата ни Родина.

Редом с огромните успехи в икономиката разцъфтява и социалистическата култура в окръга, получи небивал размах народното образование. Сега в подготовката за най-тържественото ознаменуване на половинвековния юбилей на Великия октомври в селищата на окръга се разгръща богат културен живот.

Зад всички тези прекрасни дела стоят новите хора, самоотвержените строители на социализма, нашите кадри, израснали в промишлеността и селското стопанство, на строителните скелети и по железните магистрали. За тези хора Партията и

правителството проявяват неуморими грижи. Осъществяват след Априлския пленум и Деветия конгрес на Партията мероприятия за подобряване на жизненото равнище на трудещите се още един път потвърдиха неизменната истина, че грижата за народно добруване е висш закон в дейността на Българската комунистическа партия.

Нашият героичен народ, трудещите се от окръга, въодушевени от постигнатите успехи, ръководени от Българската комунистическа партия и озарени от безсмъртното дело на Великия октомври, чийто полувековен юбилей посрещат като свой празник, с още по-голяма енергия и ентузиазъм ще преобразяват скъпата ни Родина, за да стане още по-силна и по-богата, а животът ни още по-добър.

ПРОЛЕТАРИИ ОТ ВСИЧКИ СТРАНИ, СЪЕДИНЯВАЙТЕ СЕ!



ОРГАН НА ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА БКП,
НА ОКРЪЖНИЯ НАРОДЕН СЪВЕТ И
ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА ОТЕЧЕСТВЕННИЯ
ФРОНТ — ВЕЛИКО ТЪРНОВО

1967

7

СЕПТЕМВРИ
ЧЕТВЪРТЪК

БРОЙ 108/109 (2299-2300) • ГОДИНА XXIV • ЦЕНА 4 СТ.

СЕПТЕМВРИЙСКА ПОЕМА

— ОТКЪС —

България, света земя,
където болят отгърмя,
където гният скъпи кости,
където чуждите ти гости
не сложиха бразда единичка,
където виното с паничка
се пие като кръв светена,
където старите вретена,
предяха старата тъга —
о, как си друга ти сега!
Ти светиш с новите си къщи,
туптиш в заводите могъщи,
изгриваш чиста със зората,
оглеждаш се във езерата,
издигаш се непобедима,
звучиш във песента любима,
трептиш в червени знамена,
навред излъчваш светлина.

Летиш на среброкрили птици
и... пишеш своите шестци
в бележника на съвестта ни.
Като черупка стара тъне
теглото с миналото твоё;
за младите незнайно то е,
че само слънцето ти те
видява днеска как расте.
Земя на рози и лютиции,
на зрели ябълки през юни,
на жълто прозоре по лозите,
на морски вятър по косите,
страна на язовири сини,
на нови хора и машини,
своя нов, голям престиж
ти в нова светлина блещиш!
И тези, дето те издигат
и светли висини достигат,

творците ти добри и умни,
и скромни в почестите шумни,
сега изграждат те по-друга
свс чука, с трактора и струга,
свс кран, свс бърз локомотив.
И в ясен ден и в дим лютив
творците ти в щастлива мъжа
извайват те свс майсторлъка
на дланите. С туптящи вени,
като поети вдъхновени,
свс вкус и точен, и отличен,
в гърдите с пламък поетичен
те от победата летят
пак към победа и светът
на делото им ръкопляска.

Христо ЧЕРНЯЕВ

НАШИТЕ ПРЕДПРАЗНИЧНИ ИНТЕРВЮТА

Денят на свободата е празник,
пред който Родината пращи равносметка на своя възход. А Родината, това са трудолюбивите нейни стопани, които я изграждат, които изграждат и своето собствено щастие.

Пред празника редакцията се обрна към хора с различни професии, различни по възраст с мейба чрез техните думи да прозвучи равносметката. Ето изказаните от тях мисли:

Райка ПЕНЧЕВА —
тъкачка, най-добра в професията в ДИП „Рекорд“ — Горна Оряховица

Когато правя равносметка на постигнатото, си мисля: само в условията на народната власт човек намира истинското си място. Обичам много професията си, дружарките, колектива. Сега, когато сме пред големи празници, се стремя да дам и аз нещо повече, за да е и работата ми достойна. Обучила съм 15 млади колежки и винаги съм готова да предам своите знания.

Инж. Йордан АНТОВ —
технолог към металургичния отдел в ДМЗ „Червена звезда“ — Дебелец

На мене конкретно народната власт даде възможност да осъществя съкровения си младежки мечта — завърших висшето си образование. Сега съм инженер,

Обичам професията си на металурга и работя с голямо желание. Ще осъществим поставената цел — лещната в завода да стане една от образците в страната.

Точно сега, като че в чест на празника, радостите идат една след друга при нас. Досега съпругата ми работеше, но не по специалността си. От първи септември работи това, за което е



(Следва на 3 стр.)

ПЛОДОВЕ НА СВОБОДАТА

СЕГА за около 40 работни дни промишлеността на окръга дава толкова продукция, колкото е произведена през цялата 1948 г.

УСПЕХИ в своето развитие бележи и кооперативната промишленост. Спрямо 1952 г. продукцията на кооперативната промишленост е увеличена близо 6 пъти.

ЗНАЧИТЕЛНО нарасна средната годишна заплата на работниците и служителите в промишлеността на окръга. От 615 лева през 1952 г. тя нарасна на 1130 лева през 1966 г., т. е. близо два пъти.

В КООПЕРАТИВНИТЕ и държавните земеделски стопанства, МТС и други селскостопански предприятия и институти работят 3780 трактора, припавени към 15 к. с., и 821 комбайна.

НАД 625 000 дка са на поливни площи. Това представлява 27 на сто от цялата обработваема площ.

ЧУВСТВИТЕЛНО е увеличен средният добив от всички селскостопански култури. Докато през 1965 г. средният добив от пшеницата е бил 236 кг, през 1967 г. той достигна 300.

УВЕЛИЧЕНА е производителността на труда. През 1959 г. за производството на 100 кг пшеница са вложени 1.7 човекодни, а през 1966 г. — 0.40.

В ОКРЪГА 60 706 кооператори и работници в ДЗС получават пенсия по старост. От 1960 до 1965 г. включително на тях са раздадени 44 152 000 лв. пенсии. Само за 1966 г. тази сума възлиза на 9 923 000. От 1 септември размерът на пенсията за старост на земеделските стопани се увеличи с 10 лева месечно.

НА ТЕРИТОРИЯТА НА ОКРЪГА сега работят: държавен драматичен театър, 197 народни читалища и 4 профсъюзни културни домове, 475 масови библиотеки с над 2 050 000 тома книги, 6 държавни музея, 162 държавни кина, които приемат годишно около 5 милиона зрители, 98 радиовъзли и радиорейди, които обслужват 223 радиофигури селски, 56 държавни книжарници, 16 фотостудии, голямо държавно полиграфическо предприятие, окръжна художествена галерия, окръжна група на художниците, кабинет на литературния работник, кинолюбителски клубове и др.

През последните няколко години членове на Великотърновската група на художниците бяха удостоени с 11 награди. Пет души от групата — Йордан Попов, проф. Васил Стойков, Григор Спиридонов, Александър Терзиев и Иван Маринов — са участвували в изложби в 16 страни.

ТКЗ — ПАВЛИКЕНИ НА 20 ГОДИНИ

През тези дни кооператорите и кооператорите от ТКЗ — „Павликени комунизма“ — гр. Павликени изживяват двойна радост. Ведно с посрещането на Празника на свободата и 50-годишнината на Великия октомври, те чествуват и аяна десетгодишнината от основаването на ТКЗ. На тържествени събрания в трите селища на стопанството — Павликени, Неда и Патреш, бе разказано за двадесетия живот на кооператива. Завчера в богат обавения салон на новия читалищен дом в Павликени се състоя юбилейното тържествено събрание. За големите успехи на стопанството говори председателят Йордан Дамнов.

Приятна изненада бе поздравителният концерт, който Радио София излъчи в момента на самото тържество. На кооператорите-участници бяха раздадени художествено изработени печатни албуми с техните ликове. За ознаменуването на юбилейната двадесетгодишнина стопанството издава и специална брошура.

НА ГОЛЕМИТЕ СТРОЕЖИ

Двадесет и три години на следните на легендарните майстори Манол и Колю Фичето променят пейзажа на Великотърновски окръг. Отрудени селяни станаха строители. В по-голямата си част бивши собственици на парчета оскудна земя, чирачета и ратни на чорбаджии и газди тръгнаха подир родените строители. Мнозина от тях достигнаха тяхното майсторство, на гърдите им заблестяха ордени и златни значки с образа на ненадминатия майстор Колю Фичето.

Бил съм не един път при тях в различните времена от годината. Заедно с тях съм споделял радостите от първите копани, горчивината и мъката, когато поради грешки в проектирането със стиснати зъби разбиват това, което до преди час са градили. Удивлявала ме е тяхната мълчалива, сурова и трогателна до слъзи мъжка нежност.

На един работник от бригадата за комунистически труд, чийто ръководител е Деню Свбев, се роди дете. Човешка радост за всички, посрещната топло и сърдечно. Но тези млади и спретнати мъже, които на голите поляни издигат приказни квартали и върху канарите изграждат многоетажни сгради, се видяха в чудо. Нали са само мъже, как да отидат до родилното и да поздравят щастливата майка? С бащата беше лесно. Всеки на драго сърце беше готов да изпълнява нормите за още двама, а „смелчащи“ намяше да прескочат до родилния дом.

Пред очите ми е последният етап от строителството на ДДЗ „Д. Благоев“. Бай Миньо Демиев, сега пенсионер. Носител на няколко ордена и строил в чужбина, нисък на ръст, с много бръчки по лицето, с живи и

светкащи очи. Ръката му, когато държи мистрията или отвеса, едва забележимо потрепва. До него често стои висока и леко приведена фигура на Георги Венков — техническия ръководител. С чертежи в ръцете се съветва със стария майстор. Той, опитният и енергичен техник, който е учител на мнозина, като син пита как е по-хубаво да се направи това и това.

Тяхната дружба е едно щастливо съчетание на спокойната и трезва възраст, с напирателната като пролетен поток младост. Тя рушеше вековни традиции, изграждаше нови добротелни, чужди до вчера на хората. В студен зимен ден заводът беше пуснат в експлоатация. На гърдите на двамата трудови другари заслужено бяха окачени високи правителствени

(Следва на 3 стр.)



ПОСЛЕДНАТА АКЦИЯ

В края на м. август 1944 г. Свищовската партизанска чета „Христо Ботев“ с командир Тодор Личев — Васката и политкомисар Стефан Атанасов — Стамен се беше установила на бивак в горите близо до с. Асеновици — Ловешко. Дневната програма беше напрегната. От сутрин до вечер се водеха политически занимания и военна подготовка, особено с новите партизани.

Отрядът се готвеше за нова акция. Предстоеше да се завземе с. Градище. Нападението на такова село, намиращо се на централната жп линия и на важни шосейни пътища, изискваше добре разработен план и висока дисциплина. Целта беше да се завземе общината, да се снабдим с оръжие, да се направи митинг.

Командуването на четата даде последни наставления. Провериха се оръжието и боеприпасите. Маскирахме с шума мястото, където прекарахме последните дни преди изгрева на Свободата. Дадена беше команда и всички се построихме в колона по двама, готови за път. Помня, че при залез слънце напуснахме гъстите гори в този край и водени от добре познаващи пътеки, се отправихме към с. Градище.

Късно през нощта се настанихме в една малка горичка на един склон, близо до селото.

Тук трябваше да прекараме през деня и вечерта с шум да се спуснем в селото. През деня наблюдавахме как по близкото шосе профучаваха военни камиони с жандармеристи, а привечер няколкократно един самолет кръжа над нас.

Следобед всеки получи за дача за мястото, което ще заеме в акцията. На един се възлагаше да бъдат в челната шурмова група, която ще атакува общината, на други — да заемат изходите на селото, трети да експроприират незаконно забогатял търговец и т. н. Написани бяха голям брой листовки, призоваващи селяните към борба с фашистката власт.

Свечеряваше се. Строежи, бързо се отправихме към селото. За кратко време общината беше овладяна без съпротива и взето наличното оръжие. Жалко, че един от общинските гъдари успя да избяга, отнасяйки една пушка със себе си.

Селският мегдан скоро се изпълни с хора. Светкавичното развитие на събитията беше раздвижило населението. Съветската армия-освободителка бе преминала българицката граница в Добруджа и с песни носеше свободата на българския народ.

След митинга беше дадена заповед и четата се построи за път. С песен напуснахме Градище, а селяните с ръкопляскания и възгласи ни изпратиха. Колоната се източиха край с. Варана, по посока горите на село Овча могила. Преди да съмне, се срещнахме със Сава Дълбоков, от когото научихме, че властта е преминала в ръцете на Отечествения фронт. Радостта бе неудържима. Свобода. Край на погипитните горски пътеки. И вместо да се крием в гора, легнахме на почивка в оживяните ниви. В това време група младежи от с. Слюмер донесоха 20 пушки и сандък с патрони, взети от фашистите.

Утрото бе необикновено тихо. Партизанските лица сияеха от радост. Потеглихме с бодри стъпки за Овча могила — село, дало голям брой политзаключеници и няколко души партизани.

От покрайнините му притиха много хора и приветствуха партизаните. В това време един селянин развлича червения си пояс, а други донесоха дълъг прът и направиха знаме — червено, алено знаме — символ на борбата и на победата. До селския площад се образува пълна манифестация. На голям митинг бе обявено, че е образувано правителство на Отечествения фронт и властта е преминала в ръцете на народа. Това беше най-светлият ни ден.

Димитър ВЛАДИНОВ
бивш партизанин

Изгряло ми е ясно слънце,
та огряло тих бял Дунав,
не е било ясно слънце,
най-ми били руснаците...
(народна песен)

Стара е обича и безгранично е признанието ни към руския и съветските народи. Два пъти свободата ни идва оттам и с това два пъти по-голяма е станала тя в сърцата ни. Тя е в кръвта ни, в гърдите ни бие и като свещен огън се предава от поколение на поколение.

Дядо Иван е живял в на-



На строежа на Химическия комбинат край Свищов. Дружески разговор със съветските специалисти: старши инженер Юрий Гурин, Доменик Починков, инж. Василий Рижков.

Брат до братя

деждите на дедите ни през годините на отоманската робия. Дядо Иван, като крило

на птица топлеше вярата ни за избавление от фашисткия гнет. Оттам, от Русия тръгна свободата ни двата пъти. Първият път минала Дунава при Свищов, минала през Мизия. Балкана минала. Срещала я смъртта, връщала я. Падали богатири, падали наши — брат до брат. Вторият — пак през Дунава дойде.

Паметници и на земята, и в сърцата си имаме за падналите, за великото, несправимото братство.

КРАЙ ТИХИЯ БЯЛ ДУНАВ

Стоя на Калето. Пред мен е Свищов. Дунав е все така тих, като в песента, като да е спрял. Оттук не се виждат паметниците — там, дето преди 90 години е стъпил крак свободата ни, дето спят светлите кости на 800 войни-освободители. Само мислите ми стигат дотам и полагат венец.

Погледът се рейва на запад. Там, дето свършва градът, в лъката, от началото на тази година, като ново знамение на нашето братство, копка по копка, камък по камък се възправя един друг монумент — химическият комбинат. Брат до брат го издигат. Това ще бъде още един нов гигант на химията у нас — най-големият комбинат на Балканите за изкуствени влакна. Нов хубав символ ще бъде той на вековната дружба.

Вървя по пясъчната посте

ля на огромната строителна площадка на комбината. Всичко е още начало. Като вчера да бяха тук, помним първите пратеници от „ГИПРОИВ“ — Москва и „ГИПРОБУМ“ — Ленинград. Не кой знае кога е и времето, когато дойде екипажът на земснаряд — той великан, чие то гърло трябва да разстеле на площадката 5 милиона и 300 хиляди кубически метра пясък от Дунава.

После дойдоха специалисти от строителната организация — район Киев. 30 души със семействата си бяха. С тях рамо до рамо застанаха 85 специалисти от нашата страна. От ден на ден опитът минаваше от един ръце в други.

Тук се роди нова обич в сърцата. Скъпи имена в лентата на комбината остават инж. Герман Леопидович, инж. Сергей Львович, инж. Бойко, арх. Бадалиев, инж. Владимир Александрович.

Ше минав годинни. Комбинатът край Свищов ще възправи стан над тополите и ще множи трудовата слава на Родината. Тогава няма да ги има днешните огромни каси със съоръжения, изпратени от Таганрог или Белгород. Но по невидимите си нишки пак ще струи дружба на пъгвия освободен град от отоманско робство с великата страна, защото тя е легнала в основите на гиганта, в песента на машините е тя, във всяка фабричка тук.

Символи! Свети символи на дружбата, които хранят чувствата ни с безгранична обич. Един от най-новите, най-младите символи, който сега издигаме, е и химическият комбинат край великата река. И ще помним годината на неговото начало — годината на славното петдесетилетие на Великия октомври.

Ил. МОНОВ

ЕМИЛ РОЗИН



Откъс от поема

На старша матрос
Димитър Атанасов Димитров.

Това си ти за мен.

Една душа,
едно сърце из корените си изтръгнах —
на теб да обреча.

Благодаря ти, майко, че го взе.

... Виж,

тръгвам с теб,
жестоките пожари угасил,
прегърнал баладичния ти бряг
с негаснещия залив на очите си,
където скитащите морски ветрове
намират дом и с корабите уморени —
навсякъде

спокойствието твое да раздам.
зова на стенещите гларуси,
златото на зреещата ти крайбрежна ръж
и блясъка на вечното ти слънце.

Вземи
моряката ми песен,
родена от вълните
и тоя същи вятър,
погребвал и спасявал древните моряци.
От тебе съм дошъл.
При тебе ще остана.

Родино, не плачи за мен!

Виж!
Далечни мъгли безмилостно разсичат хоризонтите.
Огромни,
черни ветрове платната вдигат.

Съдбовен глас в ушите ми кънти.
Изправям се,
додемо сили стигат.

Ръце протегам пак — и виждам, че си ти.
Все, ти, навсякъде...
Все, ти, край мен.

Тревожна.
И изправена в очакване.

Жестоко бие вятърът студен.
И някакъв

далечен гроб
оплаква.
Родино, не плачи за мен!

Недей, непрежалима майко.

Не мога, ах,
не мога съзля да ти позволя.
И остави ме да се върна —
да знам, че пак ще ме посрещат сините ти ветрове
твоите замислени и чакащи очи —
защото

аз съм кораб сред горящата стихия,
възправил
срещу тъгнените облаци флаг за вяност,
обреченик

сред красота и гибел,
сърце,
което иска да живее,
дори и в своята смърт.
Очаквай ме!

Любвеобилна, вярваща.
Единичка ти,
единичка ти си ми останала
с люлчината нежност на гърдите си,
отдого светлинка съм взел за тоя свят —
добра и мила майчице —
която, вечно, с черна кърпа се пребраждаш над косите
побелели от очакване.

безсънна, ти,
която дни и нощи търсиш милите си синове
и питаш ураганите дали ще се завърнат
на дишания бряг...
Очаквай ме, любвеобилна, тръпнеща!

Защото
аз съм кораб, дигнал котва към спасителните заливи —
копнея да склони глава на топло то рамо
от пътища
и съзля уморен.

Очаквай ме!
Аз ида с мълните на това море
и музиката светла на вълните,
милващи снагата ти — за ласка и синовна дума зажадняла
Очаквай ме,

дорде последен дъх крепи сърцето ти,
дордето птич писък оглася древното край
брежие
дорде протяга длан в скалите сетната вълна,
дордето бялото платно на лодка чезнеща
трепти

дордето, ти, ме помниш!...
Очаквай ме,
дордето ти фътиш в очи и храсти,
дордето плахи стъпки вечер будят пясъка и мокрите тревни
и търсят твоя залив младите
за своята любов...

Това се случи през славния септември

Наскоро в редакцията се получи това мило писмо от съветския гражданин Афанасий Ефимович НИКИШЧЕНКО.

Предлагаме ви неговите редове:

„През годините на Втората световна война ми се наложи да участвувам на фронта не само на наша територия, но и при освобождаването на Румъния, България, Югославия, Унгария, Австрия. Дължен съм обаче да кажа, че срещата на Червената армия с братския български народ остана в паметта ми за цял живот. Бях в много населени пунктове на вашата прекрасна страна, срещнах се, макар и за кратко време, с жизнелюбността, гостоприемност български народ.

Бях и във вашия град, даже една нощ пренощувах с подполковник си. Той беше красив, а сега надявам се е станал още по-красив.

Това бях капитан. Служих в Съветската армия до януари 1961 година и се уволних със звание подполковник. Живя и работя в гр. Херсон.

Скъпи другари, аз написах няколко думи-спомени за това гостоприемство и за срещите ни на българска земя и ви моля чрез вестника да ги предадете на българските приятели.

БЕШЕ В НАЧАЛОТО на златната есен на 1944 година...

Войските на Трети украински фронт под командването на прославения полковник-маршал Ф. И. Толбухин, в състава на който влизаше и нашият полк — на знаменитите гвардейски миномети — катюшите, успешно освободи територията на Румъния и стъпи на българска земя.

На нашия полк беше поставена задача да преследва отстъпващия противник и да 16 септември да се съсредоточи на западния край на столицата на България —

София. Командирът на полка, гвардейският полковник Н. И. Грибовский ми заподва да придвижа своето подразделение по маршрута Шумен, Търговище, Велико Търново, Севлиево, Ловеч, Троян и в края на последващия ден да срещна главните сили на полка в източните покрайнини на гр. Пир дъп.

Стъпвайки на българска земя, преминали първите десетки километри, ние се срещнахме с добродушния гостоприемен български народ. Това бяха селяни, работници, трудове интелегентия.

С влизането в първия населен пункт — град Шумен — ние видяхме празнично украсени улици, а по домовете червени знамена и лозунги с приветствените думи „Добре дошли, скъпи братушки.“ Хиляди хора, празнично облечени, бяха излезли по улиците и площадите на града да посрещнат скъпи гости — своите освободители от Червената армия. Българските младежи и девойки в красиви национални костюми, на големи кръгове, под звуците на духов оркестър играеха хора, а по-възрастните пееха български песни.

При срещата девиците ни поднасяха букети от живи цветя, а младежите ни черпеха с ароматните български цигари, водеха дружески беседи, канеха ни на маси, отрупани със закуски и вино. Но ние нямахме време и не можехме дълго да се задържим при веселите гостоприемни граждани. Обменяйки ръкописания и взаимни приветствия, ние продължаваме движението към старинния град — бившата столица на България — Велико Търново.

Във Велико Търново при стигнахме надвечер и съгласно плана тук трябваше да направим голяма почивка — да поспяме. Разположихме се в западните покрайнини на града. Спряхме машините, нахранихме войниците и след това с група войници се отправих за града да разузна обстановката и да известя на ръководителите на града, че се намирате вече тук. Първия срещнат гражданин попитахме има ли в града военни. Той ни отговори, че освен българската казарма други военни части няма. След като узнахме адреса на казармата ние се отправихме натам. На контролно-пропускателния пункт ни срещна дежурният офицер, който веднага доложи на началника за нашето пристигане. С полковника се срещнахме в коридора почти до входа на неговия кабинет. Той беше към 55-годишен човек с гъс по посребрени коси, строен, със строго продълговато ли

це. Носеше добре прилегнал мундир и до огледан блясък изчистени ботуши. След взаимното представяне и по здравления полковникът ме покани в кабинета си. В беседата с него аз се запознах с местни власти има в града и има ли сведения за оставени в града и околностите фашистки войски или групи войници. Едновременно с това помолих, за да се осигури безопасността, да се усилят патрулирането в града, да се постави охрана на всички пътища, водещи към града. Полковникът внимателно ме изслуша и в мое присъствие даде нареждане на началник паба лично да се заеме с това.

Като се сбогувахме с полковника и офицерите, ние тръгнахме за комитетата на Отечествения фронт, който възглавяваше местната власт. Той се помещаваше в неговия двуетажна къща в центъра на града. На входа ни спря часовар с цивилни дрехи, но въоръжен с автомат. Помолихме го да извика дежурния. Излезе човек с червена лента на ръката и пистолет на кръста. Дружески ни поздрави и поиска документите ни за проверка. След прегледа им се извини ни покани в помещението.

В приемната имаше много посетители — представители на лечебни заведения, училища и други учреждения в града. Един бяха дошли по въпросите на продоволствие то, други за ремонти, за осигуряване на топливо, вода, електричество. В кабинетите тракаха машини, подготвяха

се разпореждания и указания относно осигуряването на града с всичко необходимо за нормален живот.

Вечерта, когато вече съвсем се стъмни, на мястото, където се бяхме разположили, дойдоха хора на Отечествения фронт, които дружески срещнахме, по братски ги прегърбахме и черпехме с мажорка и цигари. Между нас и българските приятели се завърза дружеска беседа. Те се интересуваха от успехите на Червената армия и нашия полк и особено от бойните подвизи на прославените катюши.

Накрая ни поканиха на вечеря, организирана от Отечествения фронт в ресторант, намиращ се на стръмнина, обгоряла на юг, от където се откриваше прекрасна панорама на града. На вечерята имаше много граждани. Те бяха много внимателни към нас и с възторг слушаха разказите ни за успехите на фронта, за боевите качества на съветското оръжие, за забележителните руски хора, които не за първи път подават ръка за помощ на многострадалния български народ.

Рано сутринта на другия ден, когато още всичко спеше, нашето подразделение напусна гостоприемния град с неговите славни жители и пое по направление към град Ловеч.

АФАНАСИЙ ЕФИМОВИЧ
НИКИШЧЕНКО
подполковник от запаса

Борба

НАШИТЕ ПРЕДПРАЗНИЧНИ ИНТЕРВЮТА

(Продължение от 1 стр.)

мечтала. На осми септември синът ми Реди навърши три години. Наскоро ще бъдем и новодомици.

Радвам се, че живеем в бурно и щастливо време.

Кирил ПОПОВ — главен агроном на ТКЗС — с. Ореш
Чувствам в навечерието на голям празник, трудно мога да изразя с думи. За мене и за хилядите труженици от село Девети септември открит път към един богат и съдържателен живот. Много съм благодарен и задължен на Българската комунистическа партия, която ме възпита и създаде преди всичко като човек и специалист. На мене ми бе дадена възможност да работя и да уча. Завърших висшето си образование като агроном задочно. После ми се гласува голямото доверие — издигнаха ме за главен агроном на стопанството в Ореш.

Д-р Кирил ГРУДКОВ — главен лекар на психоневрологична колония в с. Церово

Девети септември посрещам десетгодишен. Той ми даде възможност да осъществя мечтите



си. Ако не беше свободата, никога нямаше да стана лекар. Баща ми беше общ работник в Държавни захарни заводи — Горна Оряховица и заплатата му едва стигаше за прехраната ни. За следване и дума не можеше да става.

Завърших гимназия, кандидатствувах и голямото ми желание да следвам медицина се обидна. Дипломирах се през 1959 година с много добър успех и бях изпратен на работа в с. Церово. От пет години съм главен лекар и имам възможност да раз-



та като специалист. Ревностно съм се зела и с научна работа. За всичко това мога само да благодаря на Свободата.

Калинка КОМИТОВА — търговски работник от ГТП „Градска търговия“ във Велико Търново

Радостна съм, че моята мечта — да стана търговски работник и да посрещам малките гостенчета от окръга и страната, е осъществена. . . За това всякога се старая в „Детмаг“ да е доставено най-хубавото, най-привлекателното. Работата ме увлича и изпълва с радост часовете ми край детските щандове. Доволя съм



и аз, и колегите ми, когато имаме много клиенти — това означава много за благосъстоянието на хората, които идат при нас, и за нашата работа. . . Колкото по-щастливи деца имаме, толкова по-голямо е щастieto на Родина. Нали съм права?

Димитър СТОЯНОВ — режисьор в Драматичния театър „Константин Кисимов“ — Велико Търново

Много е писано и много говорено за Празника на свободата.



В такива случаи винаги си спомняме за това, което сме направили. Всеки нов Девети септември носи нови радости. За нас — децата на театралното изкуство — двадесет и третият Девети септември ще донесе камерен театър. Не ни остава нищо друго освен да подаряваме на публиката все по-интересни и по-високохудожествени спектакли.

Венелин ЦАРЕВ — трудослужещ от поделенията на Офиса Митов — Велико Търново

Третото от всички седемте деца на семейството ми съм аз. От малък съм възпитаван на честност и трудолюбие. Много се радвам, че подарих на държавата, на



народа, голямо богатство. Както работех на улица „Димитър Найденов“ във Велико Търново, намерих 274 жълтици. Нито миг не се колебах. Известни тови на командирите си и ги предадохме. Работил съм и на други обекти. Строя и създавам радост за хората. За това сключих и договор с Трудова повинност и ще остана в редовете ѝ.

Мария Димова НЕЙЧЕВА — студентка

Преди всичко трябва да кажа, че аз съм по-малка от свободата,



но и за това всичко в биографията ми е резултат на нея.

Родена съм в с. Шишманово — Хасковско. След завършването на езикова гимназия в Пловдив желанието ми да уча ме доведе в неповторимото Велико Търново. Пред прага съм на втората си студентска година по специалност руска филология. Уча и живея с мечтата да стана учителка.

За мене Свободата е моят съвсем по-новомо устроен живот. Макар да съм по-малка от нея, си давам ясна сметка какво бих представлявала — обикновеното селско момиче, ако бях в онази предишна моя родина.

ВЪЗРОДЕНАТА РАВНИНА

В тая утрин бай Ангел изпрати сина чак до пътяната вратичка.

— Та-а... санким не те запитах, защо пак тъй рано отиваш на работа, Митко?

— Ех, тате, сега ако не подравяме, та кога?! Знате, захарното цвекло прибираме, слънчогледа, царевичката. Точно сега машинките трябва да работят безотказно. Трябва да бъдат непрекъснато край тях.

— Знам, знам, но аз само така де... То едно време ние в полунощ тръгвахме, ама нали беше свита тогава тая земя, та... пак прокосяна нямаше.

Когато главният инженер на Масларевското стопанство Димитър Ангелов хлопна пътяната вра-

тичка, над селото беше още дрезгаво. Бащата изпрати далече с поглед своя син. А в тоа време приятният гъдел на една нежна топлинка се сливаше с голямата бащинска обич и разплатиле сърцето му. И тогава пак, за кой ли път, се питаше:

— Как, аз, Ангел Шишкоз, някогашният сетен бедняк в Масларево, а синът ми — главен инженер на стопанството?

А някакъв непознат, вътрешен глас сякаш му напепнаше и уверяваше:

— Може, бай Ангеле, може! Не се чули. Когато хората са своенормни, когато сами решават своята съдба — може, всичко е възможно! Та само при тебе ли е

радост сега! Ами че не беше ли цял живот ратай Кирил Марков, а ето и неговият син Йордан завърши висшето си образование като стипендиант на стопанството и сега е главен ветеринарен лекар на кооператива. Не работи ли и следва задочно и скоро ще завърши агрономство и синът на някогашния ратай Георги Стоянов, Петко? А само те ли са?!.. Над равнината наистина беше станало чудо. Бе дошъл някой и с властен глас бе повелнал:

— Хора, вдигнете чела, вие сте свободни, вие сте хора... имате право и можете да бъдете щастливи, но щастieto ще изградите самите вие... Този глас беше гласът на сво-

бодата, този призив бе призвъл на Българската комунистическа партия. Чуха гурбетчиите, тръгна ли по Америка, Румъния, Унгария, Турция и Персия да дирят „загубеното“ щастие. Чуха и започнаха да се завръщат по своите домове. Сепнаха се и имания и престанаха в тайната доба да промушват с шишове измъчената гръд на земята край чешмата в Липнишкия път, из Киселевския. . . А когато хората от Масларево и Възрулища, от Страхилово и Павел решиха и разкъсва железните вериги на синорите, земята въздъхна облекчена и рече:

— Благодаря ви, хора, благодаря ви, добри стопани! . . . Тогава над Урумеолу и Липнишкия път, над Киселевския и Соявата, над Горна кория и Дюлукя се покнесе глъчавата на много хора, незапомнено много. Пропахнаха машини, проскачаха кироки и тръкокопи. . . Започнал бе големият оздравителен поход, възраждането на равнината. Къпнаха първите семена на кооперативния строй. Тогава, макар и малкото специалисти, разкопиха на големи лехи земята. Пуснаха в нея машините. Повниха в помощ науката. Поръчиха равнината с торове и препарати.

Потръпна от ласките на машините и хората земята. И с набылонала в предридолю очакване гръд сама разклучи изворите на своето изобилие. . . Слънцето едва се изкачило на малък обяд и макар да е късно лято, силе ли, силе жаравата. Тежка задуха и легчала над Страхилово и Масларево. От изораните дълбоко стърнища влагата се изприда нагоре в млечнобели нишки. Избулялата високо над човешки ръст царевичка придобива все по-приятния злато-жълт цвят на узряването. Подгарят първите

листа на захарното цвекло. Блесна кехлибарените гроздове на „Болгара“. В тези минути, както се казва, няма жива душа в селото. Народът е тръпнал из полето да прибира богата реколта.

Големите благоустроени площи ди и в Страхилово, и в Масларево са обезлюдени. В тях са останали сякаш само на пост кокетните сгради-домове на съветите и ТКЗС, на потребителните кооперации, красивите читалищни сгради. А от потъналите в зеленина дворове се подават като нагиздени невестки новите жилища на кооператорите. По замрежилите покривите им телевизионни и радиоантени спокойно гугукат гугукки, борицкият се волни врабци.

Когато успех все пак да открия и се срещна със секретаря на Общинския партийен комитет в Масларево Жорж Атанасов, човек отдал с любов целия си живот за преуспяването на родното село, се председатели на стопанството Тодор Георгиев, със страхиловските ръководители Христо Кръстев и Тодор Янков, с кооператори от двете стопанства, те предложиха да започнем разказа отначало. . .

Тази Урумеолу, пък и всичките останали, в миналото едва даваха по 100—120 кг пшеница, по 70—80 килограма слънчоглед и не повече от 150—200 кг царевича. А знаеете ли, миналата година масларевчани произведоха по 371 кг среден добив от пшеницата — най-много от целия окръг. На сухи условия по 250 кг ражда вече слънчогледът, по 4400 — захарното цвекло. А бригадата на носителите на „Червено знаме на труда“ Милет Иванов от Възрулища постигна по 609 кг от 2000 дка царевича на сухи условия, по 294 кг слънчоглед от 950 дка, по 4600 кг от захарното цвекло.

Тази година свидлялата някога Урумеолу в ръцете на добрия сто-

панин — бригадира Георги Кирилов, даде по 457 кг пшеница от лекар, ще даде на сухи условия и над 700 кг царевича.

Ех, ти, земя благодатна масларевска! . . .

Необлещи са кърицата на Страхилово — повече от 66 000 дка само обработваема земя. Тази година нейните стопани произведоха от 22 000 дка по 340 кг пшеница. Не са доволни, може повече. Отгледаха по 250 кг от 5000 дка слънчоглед, по 201 кг фасул от 1500 декара. А бригадата на Стефан Моллов получи от 6000 дка по 400 кг пшеница. Май стортъ на захарното цвекло Петко Петков от Павел достигна по 5000 кг среден добив от захарното цвекло на сухи условия. Страхиловските лозя са едни от най-хубавите в окръга. За тях няма неурожайна година. Птиците, прасетата и овицете на стопанството — брой нямат.

В миналото хората от този край вързваха в три поредни възела оскъдните стотинки. А сега всеки работоспособен кооператор получава в годината средно по 1200—1400 лв. на ръка.

Някога мирисът на бензин, видът на машина събуждаше страс-тен копнеж не само у децата, но и у възрастните. Повече от 170, приравнени към 15 к. с, са сега само тракторите на двете стопанства, десетки камioni, много повече леките коли, стотици мотоциклети. Те преминават днес с ускорен ход по асфалтираните улици, прорязват превърнатата в градина равнина и отнасят шафетата на едно щастливо поколение към нови, още по-светли дни.

Ех, равнина, равнина! Само за двадесет и три години ти се възроди и кореново промени, ти и хората, които живеят на теб!

Генчо МУСИНСКИ

Снимка: авторът



Изглед от центъра на с. Страхилово

НА ГОЛЕМИТЕ СТРОЕЖИ

(Продължение от 1 стр.)

отличия. И още на следващия ден пак са рамо до рамо на поредния обект.

Станислав Шомев не напусна обекта си даже и тогава, когато насила накарал Иван Драганов — техническия, да „излезе“ в отпуск. Оперативките (от по няколко часа) го бяха изморили повече от истинската му работа. . .

Имена, имена на строители. Те са много в окръга. Стойко Бонев и Колю Александров, Иван Генев (неговата бригада през най-тежката зима не спря строителството на ДКК „Република“ в Свищов) и Косю Караколев. . . И още много редовни строители, които превръщат окръга от земеделски в промишлено-аграрен център, които дават образ на цифрите, вписани в петилетните плановете.

Години наред строителната щетия не заглъхва в зелената и приказна Дълга лъка край Велико Търново. Строителите и нарушителя стотелния покой и тишина. Издигнаха в синьото и мирно небе комини и заводи, такива, каквито ги виждаше Вапцаров. Днес там е на привършване Цехът за плочи от дървесни частици към ДДЗ „Д. Благоев“. Какъв ти цех? От януари 1966 г. досега върху 10-декаров площад бяха издигнати огромни стоманобетонни корпуси-халета. Миналото лято над 1200-тонното вносно оборудване се размърда и излезе от опашката си. С трепетна надпре-

вара строители и монтажници завършват венеца на своето трудно дело. Стойко Бонев, Косю Петров, Петър Стойков и др. с цената на много труд и напрежение издигнаха този красив, който ще произвежда годинно над 50 000 куб. м плочи от дървесни частици.

В „настаняването“ на производствените машини вземат участие и група техници от френски фирми. Те не скриват задоволството си от българските си колеги и строители и честостъ дежно споделят, че с помощта на „езика на техниката“ се разбират много добре.

Сега е лесно да пишем, че през август т. г. беше изработена първата плоча от дървесни частици в лабораторията, че в огромната зала те посрещат гладки и чисти стени с топли и приятни цветове, че машините от дробилното и сушилното отделение се въртят на празен ход, в очакване на октомври, когато ще дават първата продукция. А попитайте строителите и монтажниците колко тревожни и неспокойни дни преживяха! И въпреки това, те отново доказаха какво могат, когато има стегната организация на работа.

В западния край на окръга, до старото вече керамично предприятие „Бъдеще“ край Бутово, израсна още един гигантски строеж. Сравнете сами — дока-то в старото предприятие се произвеждаха по 16—17 милиона тухли за една година, то в но-

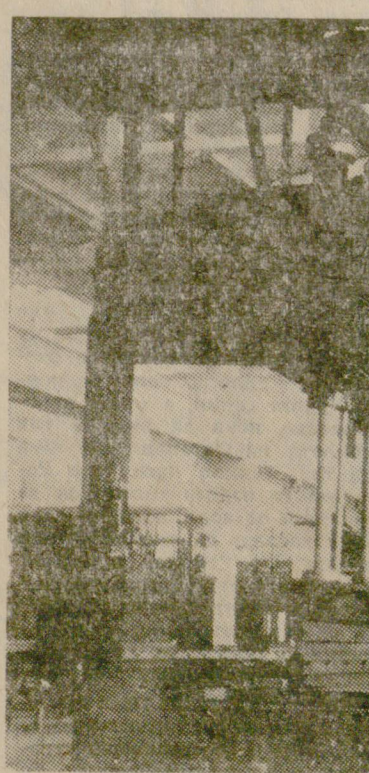
вия завод ще се изработват годинно по 80 милиона!

От първите дни на миналогодишния дъждовит април досега тукашните хора работиха мъжки. Ако запитате първите строители за кратката история на този гигант, всеки ще каже най-напред: „Долу под земята изградихме основите за почти още един завод.“

Бликиналите подпочвени води нарушиха много графичи, изостриха много нерви и характери. Но дадена дума трябва да се изпълни по колюфичевски. Дойдох на помощ кооператори-строители от Карайсенското стопанство, съсредоточиха се по откритите фронтове пещостройки, елмонтъри. . . Имаше дни, когато на обекта работеха по над 400 души. Първите посрещаха край зидовете и на скелетите ранните летни изгреви и ги напушаха последните, когато започнаха да блещукат звездите. . . До късно над отготи и графичи, над сведения и чертежи работеха бригадири и техници. Станислав Шомев — един от пионерите-строители на завода, получи тука първото си правителствено отличие. . . „Същия завод в Америка го издигнахме пак за една година, но всичко беше предварително направено и само се слобяваше и монтираше. . .“ — признават италианските специалисти, които ръководят монтажа на машините и съоръженията. А наши-те хора получиха готово само оборудването от Италия. Всич-

ко друго е направено на място от тези същите хора. Когато се говори за този голям строеж, не може да не се изредят имената на най-бързите строители, водени от Здравко Таракчиев и на най-добрите качества-вници начело с Димитър Горсов. . .

И далечните датчани останали изненадани от нашите стро-



В Цеха за панелни радиатори — Стражица вече е зела мястото си и 200-тонната огъваща преса.

ители. Когато се водеха преговори по доставката за оборудването на Цеха за панелни радиатори край гара Стражица, бъдещата строителна площадка още не беше окончателно готова. Затова и чуждестранните специалисти много не бързаха с транспортирането на машините и съоръженията. Но когато за по-малко от година бя-

ха издигнати трите основни производствени корпуса, те трябва че да побързат, да поробат със социалистически темпове. . . И докато от далечните северни брове пристигнат огромните сандъци с многотонно оборудване и надпис „гара Стражица“, близо 100-те строители и монтажници приладоха завършен вид на обектите. Хвала и чест на строителните бригадири Тодор Стойчев, Райм Ибриямов и др., на техническите ръководители Дамян Такев и Пенчо Арнаудов, които се трудеха безспирно и с вдъхновение. През тези напрегнати месеци се сформираше и блестящият заводски колектив, който ще произвежда 3—4 пъти по-леки радиатори от досегашните и близо 50 на сто по-евтини.

Смелите мечти на първите стражишки комунари — селището да придобие промишлен вид, животът на хората да се изравни с живота на трудещите се от градовете, се сбъдват. Внуците и синовете на онези, които не преклониха глави пред фашистите, които сринавали синорите и превърнаха старото килийно училище в художествена галерия, продължиха уверено по пътя им, начертан от родната Партия. В навечерието на нашия най-голям национален празник и в дните на половинвековния юбилей на Октомври, с 80 души на смяна, ще изработват по 600 000 кв. м награвна плочи. При двусменна работа тя ще бъде двойно повече.

Корави строители от трите огромни строежа-памятници на нашето динамично съвремие!

Михаил МАНОЛОВ

БЛАГОДАРИМ ТИ, СВОБОДА!

Ти дойде след писка на куршумите светла, красива и непозната. Ти ни даде възможност да живеем по-другиче, да строим живота си така както искахме, ти вля сила в крилетата на мечтите ни, открил сторици полета за възбразенето ни. . . И колко много други неща ни донесе ти, Настиня, даровете ти са неизброими.

— В живота си аз имам като че ли две рождения дни. Едната — когато съм се родил, другата — Девети септември. Денят на свободата е най-големият празник в моя живот — така говори Десла Недева, възбелекарка в Окръжната стоматологична поликлиника.

А как иначе? Нима можеше дори да си помисли, че ще стане възбелекар? Ти, свободо, дари живота ми. Вярно, Някога Свободата промени из основи нейния живот. В първите години тя работи в прекарнието си, после отива в ГК на РМС — Варна. Започват тежките, напрегнати дни на изструкторката Десла. Сърбия, митинги, агитки — тя трябва да бъде навсякъде. В тези трудни години (първите след Свободата) се каляха волята, укрепахае вярата, малодушията падаха и каняката. Тя издържва. Идва 1960 година. И ето в София. Започва да учи в Рабфак. Взема много добра диплома. После идва Висшият медицински институт, дипломата и с нея голямата радост.

— Обичам много специалността си. Давам всичко, което мога, за да спечеля доверието на хората. Имат две деца. Тяхното детство е толкова различно от моето. Безкрайно благодарна съм на Свободата.

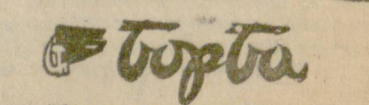
Тия думи изразяват мислите и чувствата на много такива като нея. И д-р Михаил Колев от ДСП „Родопи“, Величково, лекар и инженер Тихол Дончев, началник на Базата за техническо развитие в Дебелец, и Димитър Величков, главен агроном на ТКЗС — Полски Сеновец — всички са получили образованието си през годините на Свободата.

Разговарям с Тодор Хаджиев, absolvent във ВПИ „Братя Кирил и Методий“.

— За мене Свободата е особено скъпа. За нея баща ми даде живота си. Не само той. Знаех ли, аз мисля, че всички, които загинаха, трябва да са били големи мечтатели. Те виждаха през годините това, което ние сега строим. Днес повече от всякога са нужни такива хора. Ние сме техните наследници и сме длъжни да мечтаем по-силено от тях, за да можем с увереност да кажем на тези, които идват след нас — не сме безцветно поколение, живяхме като бащите си, обичахме и голямо като тях, не забравяме — това никога, за да може нашето поколение да бъде все така светло и в по-красив детският смях. „Свобода! Без нея аз нямам да бъда това, което съм сега. Завърших гимназия, после фелдшерски техникум, но като че ли всичко не беше постигнато. Трябваше да зная още много, много, за да мога доктор да се раздам на хората, да бъда доктор наследник на този, който даде живота си за тях. Реших да стана учител. Няма нищо по-благородно от това да възпитавам, да издъхвам характер. Записвах литература, защото мисля, че всеки доктор е красивото прави самите нас по-красиви. Завърших и след няколко дни се обляне мечтата ми — ще вляза в класната стая. За Свободата можем още дълго да говорим. Но многого думи като във фокус се събират в една — благодаря!

Сега, пред двадесет и третият рожден ден, Свобода, ние хората, които опаштали, можем с гордост да кажем: „Достойни сме за теб. Строихме не само заводи, строихме себе си. Бедна работническа класа сме живели, десери, агрономи. Неуръстни сирачета — сега сме учители, ръководители. В годините след твоето рождение станяхме държавници и силни. Ти ни направи такива. Благодарим!“

Ангел ВЕЛИКОВ



Стр. 3, бр. 108/109, 7, IX, 1967 г.

РАДОСТ ЧОВЕШКА

Бяхме седнали на посивялата пейка пред овчарника и приказвахме. Тая вечер Стоян беше слязъл по-рано със стадо си от планината. Беше неспокоен. Сушата първо време беше полезна, но после тревата и не оставяше зелени пламъчета дори край реката и влажните долчета. Ядосваше се, че няма храна за овцете. Очите му бяха обърнати все към пенеливо то небе и смълчания Боаз. Слънцето се беше затулило зад далечните планински вериги и само червените му отблясъци лежах на по небото, като загасващ пожар. Откъм реката, където шумоляха все още зелените стебла на царевичната, подухваше хладен ветрец и разнасяше мириса на прегорала земя и влажна тиня.

— Знаеш ли? — бутна ме по рамото Стоян. — Като се изкачи сутрин на върха и погледна към изгрева, спомням си откъде дойдох. Ти може би ме помниш, но малко — В строгостта ми съсредоточени очи, присвити в краищата, се промъкваше леко умората от горещия ден. Въздъхна, като да си поеме дъх, та да му олекне и продължи: — Останах от малък сирак. Тръгнах ратай от една къща в друга, от един турчин при друг. Силите се, работих, но не издържах. Дигнах се една вечер тайно, самичък, поех белия път и повече не обръ-

нах очи назад. Дойдох в това село. Станах овчар, козар и отново овчар. Не можах никога. Благодаря на стария учител. От него научих много. Започна голямата война на Изток. И аз я почувствах. Пасях овцете само за единия хляб. И хората нямаха. Всичко вземаха немците. От мъка ли, от самотност ли беше, съдяха вечер край някое изворче, вземаха кавала и изплакваха жалбата си. Но ден след ден хората ми станаха близки и познати. Дойде Свободата.

Стоян Балабанов наведе глава и замълча. Медночервеното му лице, одухано и нарязано от бръчки, се проясни. Под очите му се стопиха тъмните кръгове, осветени от пламъка на вътрешен огън. Спря да говори, защото знаеше, че другата половина от неговия живот ми бе позната. Той беше първият кооператор с жена си Деша, когато се основа стопанството през 1957 г. Големите лехи една след друга, трупаха се на неговите плещи, замогваха го, увеличаваха неговото семейство, множаха се успехите му в животновъдството. Дойдеше ли време за равностетка, той ямаше място къде да прибере възнаграждението си — жито, царевича, продукти и друга храна. Влезе заслужено в редовете на Партията. Като венец на не-

говия труд са дената, които изучи, отвори им очите, за да не бъдат слепи като него някога, когато дойде в това село. Тази голяма радост, която изпитваше душата и сърцето му, го правеше доволен и винаги щастлив.

Къщицката, в която живееше преди като самотник без светлина, без под и се завиваше с едно изтъркано черджо, замени с нова, светла, хубава. Там, в ъгъла, където някога слагаше тазеничето, постави голям радиоприемник, уреди стайчиците с мебели.

По небото една след друга светваха едрите звезди и на гроздове увисваха над смълчаните върхове и долини.

— Аз те виждам, че бързаш, но още едно искам да ти се похваля. Не вярвах, че и нас, овчарите, ще ни имат за хора. Кой те чакаше някога. Сега навсякъде ме викат. Търсят ме. Тая година дадох 54 литра мляко средно от овца. Плановите за месото и вълната изпълних и преизпълних. Как вото мога — давам го.

Станах. Искане за продължа за това, което разказваше, но в очите му съзрях сребриста влага. Възприх се и се загледах в тъмнината. Този никога не ратай се бе развълнувал от нескрита радост.

гр. Елена

Васил ТЪРСАНКОВ

КОЙ КОГО УПРАВЛЯВА

Разказ на един общински съветник.

Десет години вече съм общински съветник. Пет години бях в илюмина, три години съм бил председател на народния съвет, а още не мога да разбера кой кого управлява: съветът ли управлява народа или народът — съветът.

Първата година, когато ни избраха в съвета, видяхме се в чудо. Нито една улица в селото не бе напалана. Кал до уши! Останах си ти гласува в калта и започнах да го търся — ботуш ме намери! А главната ни улица беше океан. Помня, веднъж в нея затъна един камон на РКС. Шестонесет. Времето беше чудно: вълновете и почнаха да теглят камоните. Теглихме, по теглихме, теглихме, по едно време на вълновете само рогата им се подават. Извикахме по телефона вляк. Дойде той, закачихме вълновете и камоните и работата започна. Влякът се напъна, а ние никакви „сеплаа, сеплаа“... Епакме, епакме, доде потля и влякът...

Намерихме ги чак след една година, когато направихме шосето. Пък едно шосе стана — като внос! Добре, ама на една сесия стана дядо Марин Жейтла:

— Дочо — дума той на председателя, — туй шосе, като сме го правили, пеш ли ще ходим по него? Че ние ние едно реших да ходи до града. За какво сме ни избрали! Човек не може с вързули да наддесе!

Мина се какво мина, от града пуснаха рейсче. Зарязяха нашите хора матерата и през ден почнаха да ходят до града за шало и не шало.

— А бре Дочо — вика на другата сесия дядо Марин Жейтла, — защо сме ви избирали ние вас, шом в града хората светят с електрика, пък ние още чистим ламбени шишета? На нас сме равни.

Дядо Марин Жейтла и да не беше го казал, електричеството си беше на река, само че нямаше жила. Бахърът беше кът. Казахме на нашите хора та работи и до вечерта на мег дана стана панаир. Задръсти се от менци, тасове, гюмове, котлета, сахани, тави и тенджерки. Общината елавам спаси черковната камбана. Младостите я бяха набрали и работата която беше да стигне до владиката, но ние ги излягахме, че камбаната е от пиринч. Когато теглихме съдовете на кантара, между тях намерихме и три пръстени делни. Види се, някой беше помислил, че шом се носят сънани, и делците стават за жито. Как да се оправихме се. Отнесохме бахъра, дойде жита, изправихме съдбовете и една неделя се събрахме в салона на училището да светнем официално. Дочо, председателът, искаше да освети електричеството и докато и цяла седмична писа. Събра се народът, светнаха крушките и Дочо се изправи да чете. Добре, ама тукмо започна и електричеството угасна. Макар и учен, наш Дочо на тъмно не можеше да чете. „Мамка му, как чички, па по едно време някой викна:

— Тичайте за ламбата!

Донесоха я и Дочо прочете доклада. Таман когато да му ръкополагат, електричеството и никой не приключи за него. Настича му се, като че ли цял живот бяха го имали. И току започнаха да прикзават:

— Че какво сме направили за селото? Къде ли е ветеринарната лечбница? Едно прасе да сконипи, трябва да викаш доктора от Омиш.

Народ! Можеш ли да му връзваш кукур? Поглед дие седмични свикнаха се електричеството и никой не приключи за него. Настича му се, като че ли цял живот бяха го имали. И току започнаха да прикзават:

— Че какво сме направили за селото? Къде ли е ветеринарната лечбница? Едно прасе да сконипи, трябва да викаш доктора от Омиш.

Народ! Можеш ли да му връзваш кукур? Поглед дие седмични свикнаха се електричеството и никой не приключи за него. Настича му се, като че ли цял живот бяха го имали. И току започнаха да прикзават:

— Че какво сме направили за селото? Къде ли е ветеринарната лечбница? Едно прасе да сконипи, трябва да викаш доктора от Омиш.

Народ! Можеш ли да му връзваш кукур? Поглед дие седмични свикнаха се електричеството и никой не приключи за него. Настича му се, като че ли цял живот бяха го имали. И току започнаха да прикзават:

— Че какво сме направили за селото? Къде ли е ветеринарната лечбница? Едно прасе да сконипи, трябва да викаш доктора от Омиш.

Народ! Можеш ли да му връзваш кукур? Поглед дие седмични свикнаха се електричеството и никой не приключи за него. Настича му се, като че ли цял живот бяха го имали. И току започнаха да прикзават:

— Че какво сме направили за селото? Къде ли е ветеринарната лечбница? Едно прасе да сконипи, трябва да викаш доктора от Омиш.

Народ! Можеш ли да му връзваш кукур? Поглед дие седмични свикнаха се електричеството и никой не приключи за него. Настича му се, като че ли цял живот бяха го имали. И току започнаха да прикзават:

— Че какво сме направили за селото? Къде ли е ветеринарната лечбница? Едно прасе да сконипи, трябва да викаш доктора от Омиш.

Народ! Можеш ли да му връзваш кукур? Поглед дие седмични свикнаха се електричеството и никой не приключи за него. Настича му се, като че ли цял живот бяха го имали. И току започнаха да прикзават:

— Че какво сме направили за селото? Къде ли е ветеринарната лечбница? Едно прасе да сконипи, трябва да викаш доктора от Омиш.

Народ! Можеш ли да му връзваш кукур? Поглед дие седмични свикнаха се електричеството и никой не приключи за него. Настича му се, като че ли цял живот бяха го имали. И току започнаха да прикзават:

— Че какво сме направили за селото? Къде ли е ветеринарната лечбница? Едно прасе да сконипи, трябва да викаш доктора от Омиш.

Народ! Можеш ли да му връзваш кукур? Поглед дие седмични свикнаха се електричеството и никой не приключи за него. Настича му се, като че ли цял живот бяха го имали. И току започнаха да прикзават:

— Че какво сме направили за селото? Къде ли е ветеринарната лечбница? Едно прасе да сконипи, трябва да викаш доктора от Омиш.

Народ! Можеш ли да му връзваш кукур? Поглед дие седмични свикнаха се електричеството и никой не приключи за него. Настича му се, като че ли цял живот бяха го имали. И току започнаха да прикзават:

— Че какво сме направили за селото? Къде ли е ветеринарната лечбница? Едно прасе да сконипи, трябва да викаш доктора от Омиш.

Народ! Можеш ли да му връзваш кукур? Поглед дие седмични свикнаха се електричеството и никой не приключи за него. Настича му се, като че ли цял живот бяха го имали. И току започнаха да прикзават:

— Че какво сме направили за селото? Къде ли е ветеринарната лечбница? Едно прасе да сконипи, трябва да викаш доктора от Омиш.

Народ! Можеш ли да му връзваш кукур? Поглед дие седмични свикнаха се електричеството и никой не приключи за него. Настича му се, като че ли цял живот бяха го имали. И току започнаха да прикзават:

— Че какво сме направили за селото? Къде ли е ветеринарната лечбница? Едно прасе да сконипи, трябва да викаш доктора от Омиш.

Народ! Можеш ли да му връзваш кукур? Поглед дие седмични свикнаха се електричеството и никой не приключи за него. Настича му се, като че ли цял живот бяха го имали. И току започнаха да прикзават:



ИЗ КАРИКАТУРНИЯ АЛБУМ НА РЕМЕ



(РАДОСЛАВ МАРИНОВ)

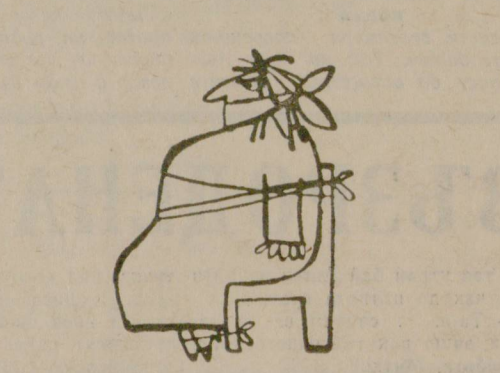


ПОЧИВЕН ДЕН

СМЕЩЕН БЪТ



БЕЗ ДУМИ

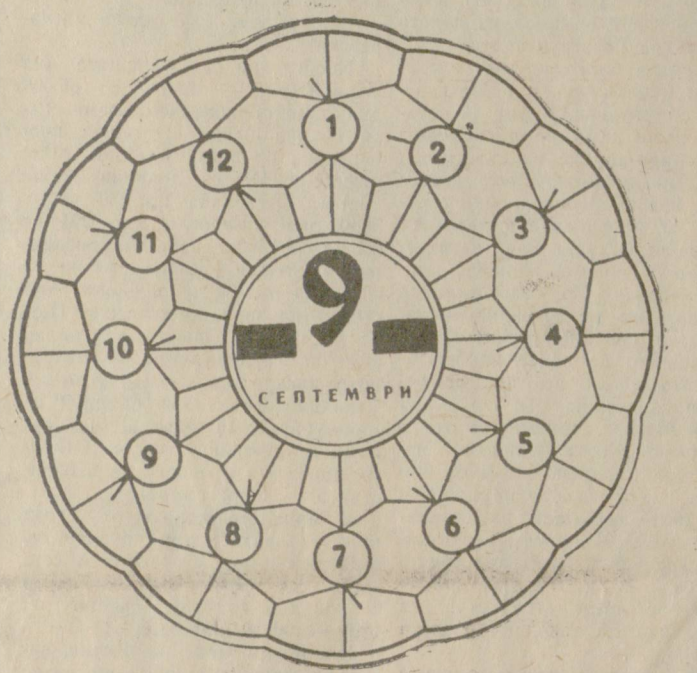


ПОЧИВЕН ДЕН

КАКВО ЗНАЕТЕ ЗА ПРАЗНИКА НА СВОБОДАТА?

Думите са шестбуквени, започват от четирката и вървят в посока на часовниковата стрелка.

1. Бележит български военен и политически деец, борец за българо-съветска дружба, убит от фашистите през 1942 г. 2. Виден деец на БКП, разстрелян от фашистките управници на България заедно с Никола Вапцаров. 3. Село във Велико търновско, където през месец март 1944 г. Габровско-Севлиеви партизански отряд воли епични боеве с фашистката жандармерия. 4. Деец на младежкото революционно движение в България, роден в село от Ямболовски окръг, днес носещ неговото име. 5. Наша прославена партизанска бригада. 6. Бележит деец на БКП, загинал през съпротивата. 7. Деец на младежкото и работническо революционно движение в България, убит по време на Априлските събития 1925 г. 8. Деец на БКП, разстрелян заедно с Никола Вапцаров. 9. Деец на революционното работническо движение в България, по професия лекар, родом от село в Габровски окръг, днес носещ неговото име. 10. Та-



лантлив поет-партизанин, загинал през съпротивата. 11. Виден български военен и политически деец, бивш командир на партизанската бригада „Чав-

дар“. 12. Деец на революционното работническо движение в България. Родното му място, сега град, е наречено на неговото име.

НАКРАТКО

От 27 юли до 13 август на обект „Велики Преслов“ работи археологическият кръжок при образцовото народно читалище в Павликени с ръководител Д. Ботев. Отличава се комсомолците Севдан Ламбева, Красимир Попов, Кирил Йорданов, Христо Живков, Драган

Василев, Гошо Минчев и Димитър Йорданов.

В чест на Празника на свободата в 50-годишнината на Великата октомврийска социалистическа революция колективът на здравните служители от Сихиндол участва в ремонта на здравните сгради, с което е реализирана икономия от 1200 лева.

(По дописки на Ст. Шинков, Ст. Агов, И. Томов, П. Ненов, Н. Тинчев)

Справочник * на читателя

КИНО

От понеделник, до неделя включително, кината в градчето на окръга ще прожектират:

Велико Търново: „Девети септември“ — „Ленинският гълъб“ и „Полчицата от Сан Тропе“; „Искра“ — „Капитан Леш“ и „Покана за разплата“; „Труда фрон“ — „Латински“ и „Живее такъв момък“; датию кино „Космос“ — „Капитан Леш“ и „Покана за разплата“; професионално кино — „Лунен“ и „Кон Тики“.

Горна Оряховица: „Напредък“ — „Протозея“ и „Първата умира праж“; професионално кино — „Търсете идо-

ла!“ и „Къде е третият крал?“. Свишов: „Алеко Константинов“ — „Търсете за седемте морета“; „Акадemia“ — „Убийците от оня свят“ и „Покана за разплата“.

Павликени: „Димитър Стоянов“ — „Буря над Азия“; „Дама на ресни“ и „Мариша и Напалевон“.

Лисковци: „Христо Ботев“ — „Триизит Карлсбот“ и „Шути“.

Елена: „Христо Ботев“ — „Дългият поход“; „Кавказка пленница“ и „Непоправимост“.

Полски Тръмбеш: „Коста Стоянов“ — „Голата пастирка“, „Опасни съпруги“ и „Царска милост“.

ФУТБОЛ

СЕВЕРНА „Б“ РФГ
Локомотив Рс — Етър, Септември — Академик, Левски Ляс — Спартак, Кърнак — Локомотив Гю, Милбор — Дунав, Бонковски — Левски Лом.

Волон — Септ. слава, Световина — Доростол, Чарлафон-Орловец — Локотив Пд.

ТЕЛЕВИЗИЯ
ПЕТЪК — 8. IX.
18.00 — Интервю на конкурс „Дружба“; 19.00 — Изказване на др. Георги Бочков по случай Деня на междудушната журналистическа солидарност; 19.30 — Тържествен концерт — предаване от Народната опера; 21.30 — „С пагоните на дявола“ — премиера на български телевизионен филм, първа серия;

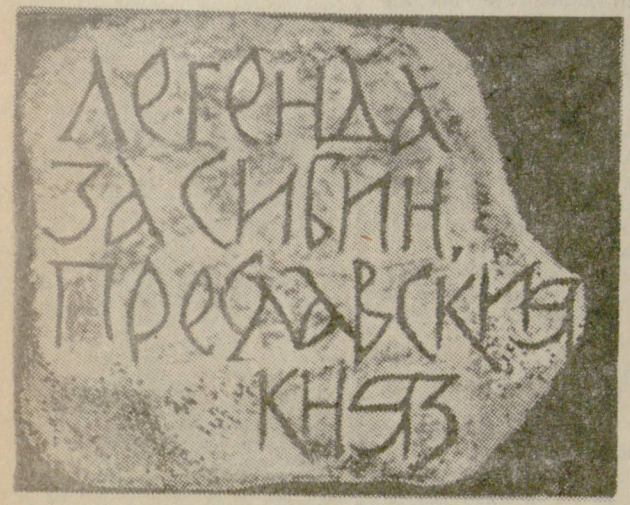
СЪБОТА — 9. IX.
10.00 — Предаване на площад „Девети септември“ — Седмична манифестация на трудещите се, 16.55 — Футболна среща: ЦСКА — Червено знаме — Спартак (Сф); 18.40 — Новина; 18.50 — Детски филм; 19.30 — „Аполония на маконета“ — поетична рецитал; 20.00 — Празничен спектакъл.

НЕДЕЛЯ — 10. IX.
9.30 — Финален мач от детския турнир „Футболна сямя — 67“; 10.30 — Футболна среща: „Левски“ — „Берое“; 19.00 — Новина; 19.10 — Детски филм; 19.40 — Културен живот; 20.00 — По света и у нас; 20.20 — Спортен екран; 20.35 — „С пагоните на дявола“ — трета серия; 21.25 — Концерт народни песни и хора; 22.05 — „Продължаваща поезия“ — български документален филм; 23.10 — Новина.

СЪОБЩЕНИЕ

СЛЕДВАЩИЯТ БРОЙ НА В. „БОРБА“ ЩЕ ИЗЛЕЗЕ ВЪВ ВТОРНИК.

ЕМИЛИЯН СТАНЕВ



Сняг беше погълнал Ефтерпи като бездна, в която тя пропаднаше с безмята в всеотдайност, и нейното дихане събуждаше в княза нежност и смиреномислие. Защо не? Ефтерпи е при Сатанаил, а той му принадлежеше...

Ръката му се плъзна по плещите й, той пак усети топлия й дъх, дъх на жена и дете. Толкова безпомощна изглеждаше сега тя — търговец-дете, заспащо край житейския път, стиснало в ръка печената монета, щастлив и нещастен, измъчен и радостен, покосен от снъга. Князът обхвана темето й. То пареше под гъстата коса.

в. „БОРБА“
Стр. 4, бр. 108/109, 7. IX. 1967 г.

Добри и Каломела, каква двойка биха били! Олицетворение на чистия и благодетен дух, на светлината, за която сам бе жадувал. Ако истината е там, би се наредил с тях... „Ние, беше казала Каломела, сме създадени от дявола, но сме надарени с воля за борба със злото и със стремежи към спасение. Грешка, лево! Твоите стремежи към спасение са желание за вечно съществуване и ако Сатанаил ти открие тайната на безсмъртието, ще бъдеш негова най-гореща поклонница... Божие царство е плъзгало. В него Рогатият подготвя най-лесно своите клопки и изкушения. А щом самият вседържател е безсилен да се справи с мъгичия си брат, как ще се справиш ти, смъртна плът?“

Князът се вслушваше във вой на фъртуната. Струваше му се, че край прозореца се размахват крила. „Снежните ронца дават сенки, а моето възбуждане иска да види в тях крилата на Сатанаил!“ — каза си той. Такива като тебе Рогатият ги издига високо, за да ги види от воля, да им велика наслада да се любват на делата му, смеха, иронията, лъжливиото спокойствие, че разбират и знаят всички, докато те са само мъртви. Но такъв начин ги обезсилва, да не въстанат срещу него...

Князът надникна през прозореца, поглеждаше на уличката му се чу говор. Ако минаваше стрелбата, с нейно позволение, би могъл да отиде в странноприемницата. През тия дни Борил беше запознал да пазят дарило всички врати на града и мас-

карадът бе отложен поради събора.

Опасна колана и прехвърли през рамо ремъка с меча. На леглото остави една златна монета и тихо се измъкна от стаята. Старицата, икономка на кирия Ефтерпи, раздухваше жаравата в мутвака. Тя го изгледа, без да продума. Тясното дворче бе засипано от снега. Щом отвори пътната врата, князът усети присъствието на хора. С един скок се озова в другата страна на уличката и измъкна меча. Бяха двама. Първият, който върхлетя с копия, падна с разцепена глава. Вторият се оказа сръчен глумник. Той коленичи, едва когато Сибиновият меч влезе в корема му. Князът побърза да го довърши, за да не губи време и да не се вдига много шум.

„Още две убийства на двама убийци, изпратени от Борил. Какво нетърпение проявява негово царство! Замислил нови грехове, понежте старите са опростени!“ — каза си князът, като бързаше към странноприемницата, за да събуди хората си, преди да се е разсъмвало напълно...

9. КОЛКО СРЕБЪРНИ МОНЕТИ, спуснати в ъгъта на стражата, отвориха се бързата врата на външния град по раяно от определена час и Сибиновият светът си избяга към Преслав, защото след

убийството на царските хора Борил имаше достатъчно основание да отсече главата му. Князът не се съмняваше, че Сатанаил го бе подмамил при кирия Ефтерпи, за да го събори от възбуждаемите висини и да го въвлече във всеобщия водовертеж. Нарочно го държа настрана с илюзията, че не е подвластен никому, и така, око вал вълна му и приспаля неговата съвест, с невероятна бързина го хвърли в още по-голяма безизходност, може би защото князът вече си даде сметка къде ще го изведат гордостта, иронията и богоборството. Какво трябваше да прави сега? Да бяга по-далеч от Борилската власт, да спре коварния тласък на Рогатия, да насочи упованията си към светлия божествен свят, за който душата му винаги бе жадувала. Но кой щеше да бъде неговият бог — на еретичите или на светлата църква? Какъвто и да бъде тоя бог, щеше ли да го приеме, без да преследва неговата съвест и да плаши душата му? Нима можеше да се покълни на еретическия, опълчил брат срещу брата? Князът се питаше не е ли жертва на Сатанаиловите козни, защото не вярва в своя народ и в неговата нещастна държава. Кой го доведе до тая бездна — измамникът с ангелския блясък, с блаженствата на предвечния свят или великият строител и враг на всеки покой?

Сега, когато умът му нямаше опора, а душата не знаеше към кого да се обърне, князът се изплаши. И тъй като дъреше спасение, любовта към хубавата

та еретика, която смяташе, че е угазил, озари душата му със смътна надежда. „Борил ще започва да я заточат в някой манастир и аз не ще я видя никога — казваше си той. — Каква надежда мога да възлагам на нея? Щом пристигна в Преслав, ще пусна слух, че замислям за Таврия и да се скрия в горите“

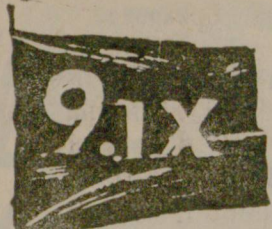
Фъртуната засипваше пътя, снегът се лепеше по кожухите, конете тръскаха глави, утежливите от кит гори се разтапяха в лека мъгла и князът често се обръщаше да се увери, че не ги преследват.

Привечер излязоха в първото село. Странноприемницата — каменено здание с нависнали от покрива пресли — беше празна. Но в обора трополяха коне. А под навеса имаше шейна покрит с рогозка. В здрача Сибинов не я забеляза. Щом обаче замръзналите слуги настанаха конете, Ермич влезе в кърчмата и събщи, че Сологуната дъщеря пристигнала снощи и поради лошото време останала тук.

— Отроците лежат в обора на топло, а господарката я няма — каза той.

След усилията да се измъкне от водовертежа след герзанията и съмненията тая новина предизвика в Сибинов неутържим смех. Сатанаил го преследваше, Сатанаил продължаваше играл...

(Следва)



Промислен комбинат — Свищов

произвежда:

Перфориран ламаринени сита за машиностроенето, хранително-вкусовата, фуражната, химическата и други отрасли на промишлеността и селското стопанство

Гребени за дарази на текстилната промишленост, машинки за меки папки, подложни шайби за столове и др.

Елеватори, сушилници и дифузори за системата на Винпром

Камашитови платна за рогозки

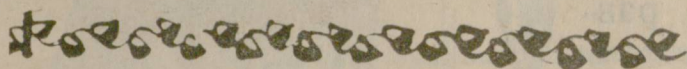
Извършва ремонти: на радиоприемници, телевизори, всички видове битови услуги (шивашки, общарски, тенекеджийски, бояджийски и др.)

Ръководството на промкомбината

ЧЕСТИТИ

Празника на свободата — 9 септември —

на работничките, работниците, инженерно-техническия персонал, служителите и на многобройните си клиенти с пожелание за здраве, щастие и много успехи в труда.



ДМЗ „Първи май“—Полски Тръмбеш

произвежда за вътрешния пазар и за износ следните видове машини и съоръжения:

Транспортьор за оборски тор НТ—200—150—100

Транспортьор наклонен

Щубшангов транспортьор ТП—80

Торов разпръсквач ГТП—5

Торов разпръсквач ТРСШ—4

Фуражозапарник 135 кг пара/час

Хранилка млечна за телета ХМТ—24

Автопоилка за едър рогат добитък

Уред за дезинфекция на животните

Уред за обгаряне на рога

Електромайка за малки пилета

Количка за разнасяне на яйца

Програмно управление за птичник

Сенокосачка КСП—2, 1

Сенокосачка КСХ—1, 8

Цвеклорезачка

В бъдеще заводът ще произвежда:

Вентилаторен снегорин и сушилници за зърно.

По случай славната годишнина на

социалистическата

революция

в България

ръководството на завода отправя до всички свои работници, инженери, техници и служители най-топли поздравления и най-искрени благопожелания.

ЗСБИ „Георги Терзиев“ — Свищов



произвежда:

Напрегнати струнобетонни траверси за жп линии

Центрофугални стълбове за ниско и високо напрежение

Вибрирани стълбове за ниско напрежение

прежение

Елементи за жилищно, промишлено, складово, селскостопанско и друго строителство

По случай

Празника на свободата

— 9 септември —

ръководството на завода

ПОЗДРАВЯВА

всички работнички, работници, инженери, техници и служители, а така също и своите многобройни клиенти с пожелание за здраве, лично щастие и много успехи в труда.

Административното, партийното, профсъюзното и комсомолското ръководство при

Окръжния кооперативен съюз — Велико Търново

по случай

Девети

септември—

Празника

на свободата,

ПОЗДРАВЯВАТ

всички работници от кооперативната търговия и своите клиенти, като им пожелават крепко здраве и нови успехи в борбата за изпълнение решенията на IX конгрес на БКП.



Винарски завод — Павликени

(Носител на 55 златни, 64 сребърни и 2 бронзови медала от международни конкурси)

ПРОИЗВЕЖДА:

Червени сухи вина: „Павликенска гъмза“, „Росина“ (собствена марка), „Каберне“, „Сапериави“.

Бели сухи вина: „Димят“, „Ризлинг“, „Фитяска“, „Ркацител“ и др.

Десертни вина: „Търново“, „Рубин“, „Варна“, „Бисер“, „Тамянка“ и др.

Заводът бутилира и други асортименти вина за износ.

Ръководството на завода

Честити Празника

на свободата

— 9 септември —

на работничките, работниците, инженерите, техниците, служителите и на всички кооператорки, кооператори и ръководители на ТКЗС—доставчици на грозде за завода.



ТКЗС—Лясковец



поздравяваме

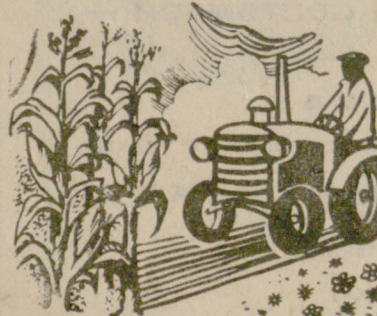
с Празника

на свободата

9 септември

всички кооператорки, кооператори, младежи и девойки, специалисти и служители при обединеното стопанство.

Нека все плодотворен става трудът ни, нека се радваме на все по-големи сполуки и щастие,



От управителния съвет и партийния комитет

Държавен машиностроителен завод — Павликени



Честит

Празник на

свободата —

9 септември —

На работни-

ците, инженери-

те, техниците и

служителите

пожелаваме здраве, щастие и нови успехи в повишаване производителността на труда и подобряване качеството на произвежданите машини.



От ръководството на завода

ДИП „Васил Коларов“ — Велико Търново

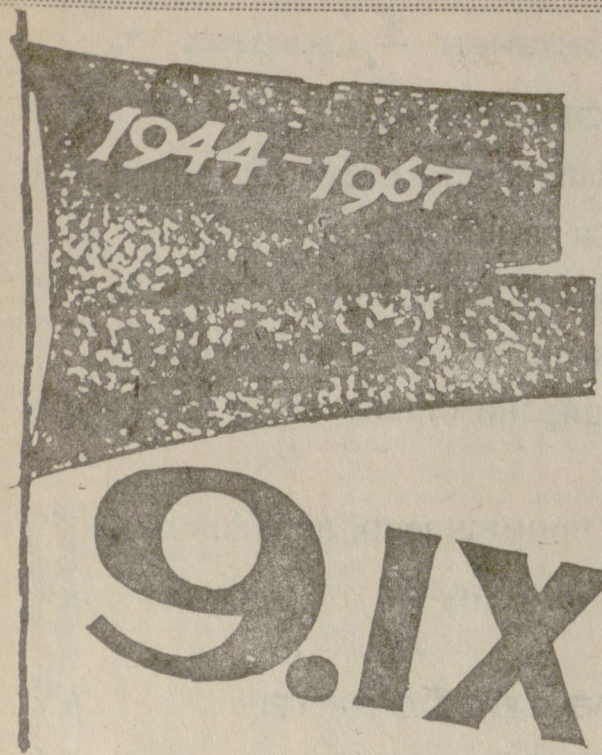
приема

квалифицирани и неквалифицирани работнички.

Има осигурено общението.

Справки на телефон 24-83





Завод за радиоприемници — Велико Търново
Партийното, профсъюзното, комсомолското и административното ръководство

поздравяват
най-сърдечно
с Празника на свободата —
9 септември —

работничките, работниците,
инженерите, техниците и служителите и им пожелават щастие в личния живот и нови успехи в изпълнение на плана и обещанията.

На многобройните клиенти деветосептемврийски привети от заводския колектив.

По случай Празника заводът предлага реномираните марки радиограмофони и радиоприемници, получили оценка на световно равнище:

Радиограмофони „Акорд 101“, „Акорд 102“ и „Акорд 10“
Музикален радиощаф „Лира 10“
Музикален радиощаф „Янтра“ и радиощаф „Хармония 103“
Радиоприемници „Мелодия 10“, „Мелодия 11“ и „Мелодия 14“
Транзисторен настолен приемник малък супер „Албена“
Джобен транзисторен радиоприемник „Ехо“
Универсален автомобилен радиоприемник

Справки на телефон: 34-30

Електротелферен завод „Янтра“ — Горна Оряховица

произвежда въжени електротелфери с товароподемност 200,400 и 800 кг, верижни с кръглозвенна верига с товароподемност 125, 250 и 500 кг и макари ръчни червячни с товароподемност 1, 2, 3, 5 и 10 тона.
Електротелферите и макарите са подемно-транспортни машини за вдигане и спускане на тежести, а при комплектуването им с колички и за пренасяне на товари от едно място на друго.

Ръководството на завода

поздравява

най-сърдечно всички работнички, работници, инженери, техници, служители и многобройните си клиенти по случай

Празника

на свободата —

9 септември —

с пожелание за здраве и много успехи в строителството на социализма.

Промислен комбинат — Горна Оряховица
честитим Празника на свободата —
9 септември —

на първенците в производството, на специалистите, работниците и служителите и на многобройните клиенти.

На всички пожелаваме здраве, щастие и нови, още по-големи успехи в социалистическото съревнование, в разгръщането на рационализаторското движение. Нека работим за още по-пълно задоволяване нуждите на населението.

ДПЗХ „Трифон Саралиев“ — Велико Търново
предоставя на своите клиенти
реномираната продукция

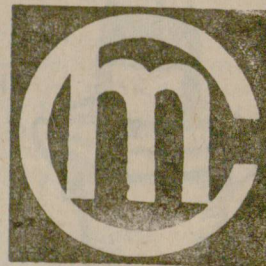
на предприятието:

бели и типови брашна, грис и трици; пшенично нишесте първо качество за производство на локум, бонбони и медицински препарати; пшенично нишесте второ качество за апретура на фини памучни тъкани; десертно нишесте с различен аромат.

Предприятието изкупува всички видове зърнени и фуражни храни, варива и маслодайни семена.

Ръководството на предприятието отправя най-топли поздравления и най-искрени благопожелания до всички работнички, работници, ИТР, служители и многобройните си клиенти по случай

Празника на свободата — 9 септември!



ЗГТ „Металургия“ — Горна Оряховица

произвежда:

Отоплителни нафтови печки 5000 ккал/час

Отоплителни нафтови печки 7500 ккал/час

Готварски нафтови комбинирани печки — нафта и електричество

Нафтов бойлер — 5000 ккал/час

Нафтово котле за етажно отопление — 20000 ккал/час

Готварски емайлирани печки — твърдо гориво

Готварски емайлирани комбинирани печки — твърдо гориво и електричество

Панелни радиатори — различни размери

Бронз на блокове, бронзови отливки и фосфорна мед

По случай славната годишнина на

социалистическата революция

в България — 9 септември —

ръководството на завода

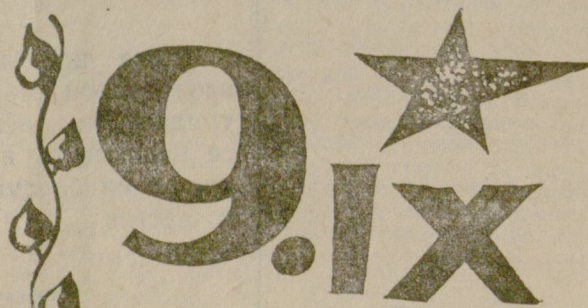
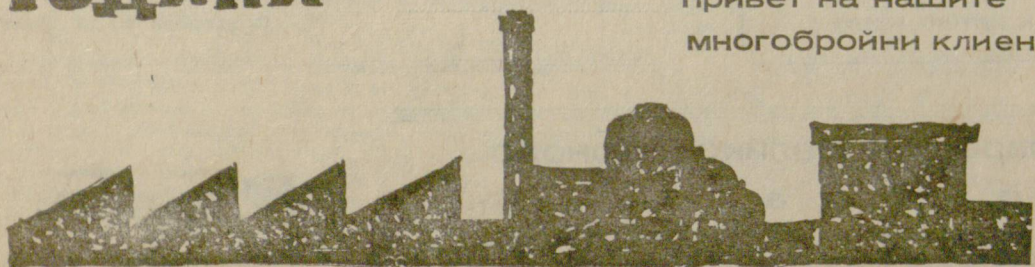
поздравява

работничките, работниците, инженерите, техниците и служителите, като им пожелават здраве и успехи в борбата за преизпълнение на плана и обещанията.

Деветосептемврийски

привет на нашите
многобройни клиенти

ПОБЕДНИ
ГОДИНИ



Пивоварен завод „Балкан“ — Велико Търново
произвежда висококачествено пиво:

Портер 18 %

Оригинално Търновско пиво 14 %

Балкан 13 %

Светло 12 %

Светло 10 %

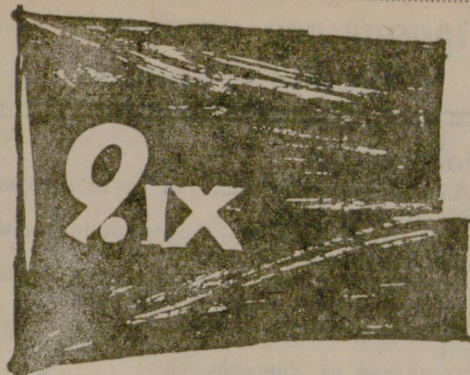
По случай славната годишнина на

9 септември

ръководството на завода

поздравява всички работнички, работници, инженери, техници, служители и многобройните си клиенти. Пожелават им здраве, щастие и много успехи в труда.





ДИП
„ПОБЕДА“
— Велико
Търново

произвежда
високока-
чествени
мебели:

гардероби и
бюфети за
износ,
гардероби,

бюфети и
спални комплект за вът-
решния пазар Мебелите, произведе-
ни в предприятието „Победа“ — Ве-
лико Търново, са украса за всеки
дом и доставят радост във всяко се-
мейство!

Ръководството на предприятието
ЧЕСТИТИ

Празника на свободата —
9 СЕПТЕМВРИ —
на целия трудов колектив и на свои-
те многобройни клиенти.

ГПП „ХЛЕБНА ПРОМИШЛЕНОСТ“ — Г. ОРЯХОВИЦА
произвежда:

хляб, хлебни изделия, сладкарски произ-
ведения, захарни изделия, боза, сладолед и
други.

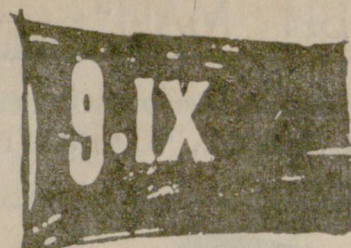
По случай

Празника на свободата — 9 септември—

ръководст-
вото на пред-
приятието

поздравява
работниците,
служителите
и многоброй-
ните си кли-
енти.

От все сърце пожела-
ва на всички здраве, лично
щастие и много успехи в
строителството на социализ-
ма и комунизма.



ДДЗ „Димитър Благоев“ — В. Търново
произвежда за вътрешния пазар и за
износ:
шперплат,
фурнир,
паркет
и плочи от дървесни частици.

По случай
Празника

на свободата —
9 СЕПТЕМВРИ —

ръководството на завода
п о з д р а в я в а
всички работници, работници, инженери, тех-
ници и служители, като им пожелава щастие в
личния живот и много успехи в труда.



Винарски завод — гр. Лясковец

Заводът е носител на 48 златни,
66 сребърни и два бронзови медала
от международни конкурси.

Нашият завод е единствен
производител на всички ви-
дове напитки от системата
на винарската промишле-
ност в България.

Тук даваме един малък из-
бор от нашите производи:

Българско шампанско-есте-
ствено газирано пенливо вино
„Искра“ — бяла и „Искра“ —
червена

Трапезни вина: „Гъмза“, „Ди-
мьт“, „Ркацител“, „Ризлинг“,
„Фитяска“, „Каберне“, „Фур-
минт“ и др.

Натурален газиран гроздов сок „Роса“

Десертни вина: „Димьт“ и „Гъмза“ и
крепки „Гъмза“ и „Димьт“

Винен дестилат за стареене

Подсладени спиртни напитки — мастика,
коняци, ликьори, плодови ликьори, вермути
и др.

Ракии: гроздова, плодова, сливова, винена

Калциев тартарат

Оцет

Гроздов концентрат

Термично стабилизирани сухи вина: „Димьт“,
„Гъмза“, „Мискет“, „Мавруд“, „Мелник“, „Рка-
цител“, „Ризлинг“, „Фитяска“, „Фурминт“,
„Каберне“ и др.

Термично стабилизирани десертни вина: „Тър-
ново“, „Варна“, „Бисер“, „Рубин“, „Славянка“ и
други.

Кианти — различни асортименти

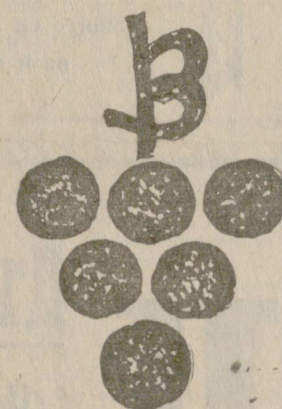
„Свежест“ — изкуствено газирано вино

Ръководството на завода ЧЕСТИТИ

Празника на свободата —

9 септември —

на целия трудов колектив, а така също и на
всички лозари от района с пожелание за лич-
но щастие и много успехи в труда.



ДСП „Булгарплод“ — Горна Оряховица

Клонове: с. Джулюница, Полски Тръм-
беш, Горна Оряховица и Велико Търново.

Изкупува всички видове плодове и зелен-
чуци от ТКЗС и ДЗС.

Произвежда за вътрешния пазар
и износ висококачествени плодови и
зеленчукови консерви.

По случай

23-годишнината от победата на Социалистическата революция

ръководството на предприятието

п о з д р а в я в а

всички работници

и служители от клоновете и им пожелава
здраве и успехи в борбата за преизпълнение на поста-
вените задачи от Партията и правителството.



ДИП „ВАСИЛ ЛЕВСКИ“ — ВЕЛИКО ТЪРНОВО

произвежда за вътрешния пазар и за износ:

Обикновени и технически филци — гарантирано сред-
ство за уплътняване на лагери, за филтриране на масла, за
машиностроенето и др;

Филцови шайби — груби и фини за машиностроенето;

Филтри за дизелови мотори;

Висококачествени кечета —

сиво,

жълто,

зелено

и гьон кечета,

размери и цветове според заявката на клиента;

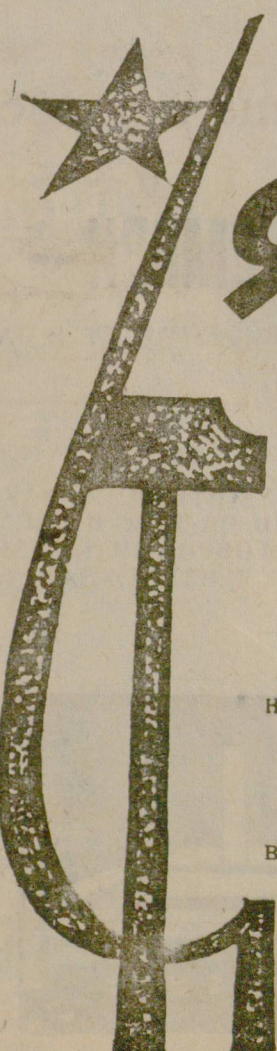
Филцови и фини плетени барети в 20 разцветки, бас-
ки, баскети, плетени скиорски шапки, мъжки филцови шапки,
филцови шумпи за дамски шапки, дамски капичиони и други

По случай светлата 23-годишнина на свободата на нашия
народ

ръководството на предприятието

п о з д р а в я в а

всички работници, ИТР, служители и многобройните си клиенти.



Държавно търговско предприятие — Горна Оряховица

за празника

на свободата —

9 СЕПТЕМВРИ —

ви предлага

богат избор нови десени тъкани
за сезона: **ВЪЛНЕН И ПАМУЧЕН ТРИКОТ. Ж.**

готови облекла,

нови модели обувки,

д о м а ш н и

потреби, галанте-
рийни и други стоки

и всичко необходимо за

вашата богата празнична

трапеза.

Каним ви да посетите

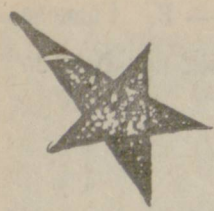
нашите магазини!

На всички търговски работници, служители и на мно-
гоуважаваните клиенти ръководството на предприятието
ЧЕСТИТИ ПРАЗНИКА НА СВОБОДАТА —

9 СЕПТЕМВРИ —

с пожелание за лично
щастие и много успехи
в труда.





ДИП „ПЪРВИ МАЙ“ — Велико Търново

Произвежда за вътрешния пазар ГЪОН ГОВЕЖДИ, ГЪОН БИВОЛСКИ, ГЪОН КРУПОН ЗА ЛЕПЕНЕ, ЧЕР НАТУРАЛЕН И ЦВЕТЕН БЛАНК.

По случай славната годишнина от победата на 9 СЕПТЕМВРИ

ръководството на предприятие-

то

ПОЗДРАВЯВА

работниците, ИТР и служите-
лите, като им пожелава добро
здраве, сили и нови трудови
успехи.

9. IX

Завод за автоматични везни
— Лясковец

ПРОИЗВЕЖДА:

ТЕГЛОРЪСТОМЕРИ до 150 кг
ВЕЗНИ ЦИФЕРБЛАТНИ — двублюдни — тип
„Пощенска“ до 2 кг
ВЕЗНИ ЦИФЕРБЛАТНИ до 5 кг
ВЕЗНИ ЦИФЕРБЛАТНИ до 10 кг
ВЕЗНИ ЦИФЕРБЛАТНИ БЪРЗОДЕЙСТВУВА-
ЩИ 20, 50, 100, 200, 300, 500 и 1000 кг
ЦИФЕРБЛАТНИ ГЛАВИ ЗА ДОЗАТОРИ
ВЕЗНИ НАСТОЛНИ от 10 и 20 кг
ДОМАКИНСКИ ВЕЗНИ

Справки на телефон: 4-81-81

Ръководството на завода ЧЕСТИТИ
ПРАЗНИКА НА СВОБОДАТА 9 СЕПТЕМВРИ
НА РАБОТНИЦИТЕ, ИНЖЕНЕРИТЕ, ТЕХНИ-
ЦИТЕ, СЛУЖИТЕЛИТЕ И МНОГОБРОЙНИТЕ
СИ КЛИЕНТИ С ПОЖЕЛАНИЕ ЗА ЗДРАВЕ,
ЩАСТИЕ И МНОГО УСПЕХИ В ТРУДА.

9
Септември

Авторемонтно предприятие — Лясковец



Извършва ремонт на
автомобили „Варша-
ва“, ремонт и произ-
водство на 3 и 5
тонни ремаркета.
Производство на чу-
гунени отливки на
пластмасови изделия.

По случай

празника

на

свободата

9 СЕПТЕМВРИ

ръководството на предприятието

поздравява

работниците, ИТР, служителите и много-
бройните си клиенти с пожелание за здра-
ве и много успехи в труда.

Промишлен комбинат —
Велико Търново

23

годишн
НАРОДНА
Власт

обработка на ламарина с размери 1/1000 мм „Абконт“,
„Рунд“ и „Зек“
Книжен канал 1.5, 2 и 3 мм
Книжни тютюневи върви 4 мм

УСЛУГИ:

Монтаж на парови отоплителни инсталации и ремонт
на такна, елуслуги, шивашки услуги, изработка на юр-
гани и дюшеци, тенекеджийски услуги и други.

По случай празника на свободата 9 септември

ръководството ПОЗДРАВЯВА целия трудов колектив на
промкомбината, а така също и своите многобройни кли-
енти, като пожелава на всички здраве, щастие и много
успехи в труда и живота.

ДСП
„БУЛГАРПЛОД“
Полски Тръмбеш

Изкупува селскостопански произведения
в пряно състояние за износ и вътрешния
пазар

ПРОИЗВЕЖДА: стерилни зе-
ленчукови
консерви, доматино пюре, компоти, кон-
фитюри и мармелади.

По случай славната годишнина на
Социалистическата ре-
волюция в България
ръководството на предприятието най-сър-
дечно поздравява работничките, работни-
ците, ИТР, служителите, многобройните
си клиенти и доставчиците на плодове и
зеленчуци като им пожелава здраве, лич-
но щастие и много успехи в изпълнени-
то на плана и обещанията.

Държавни захарни заводи — Горна Оряховица

(Носител на ордена „Червено знаме на труда“)

ПРОИЗВОДСТВО:

РАФИНИРАНА КРИСТАЛНА ЗАХАР ВЪВ ВСИЧКИ РАЗФАСОВКИ
РАФИНИРАНА ЗАХАР НА БУЧКИ
СУХИ ЦВЕКЛОВИ БРИКЕТИ
СПИРТ МЕЛАСОВ — ДВОИНО РЕКТИФИЦИРАН, ТЕХНИЧЕСКИ И ДЕНАТУРИРАН
РАФИНИРАН ВЪГЛЕДВУОКИС ЗА ХРАНИТЕЛНИ ЦЕЛИ
ЗАХАРНИ БОНБОНИ — НАД СТО ВИДА ХАЛВА — РАЗЛИЧНИ ВИДОВЕ
ЛОКУМ — НАД 15 ВИДА
БИСКВИТИ
ВАФЛИ
ДЕСЕРТНИ ШОКОЛАДОВИ ИЗДЕЛИЯ.

Произведенията с марката на ДЗЗ—Горна Оряховица и у нас,
и в чужбина са с ВИСОКО КАЧЕСТВО!

По случай ПРАЗНИКА НА СВОБОДАТА-9 СЕПТЕМВРИ--

УПРАВЛЕНИЕТО НА ЗАВОДА, ЗАВОДСКИЯТ ПАРТИЕН КОМИТЕТ, ЗАВОДСКИЯТ ПРОФКОМИТЕТ И ЗА-
ВОДСКИЯТ КОМИТЕТ НА ДКМС

ПОЗДРАВЯВАТ

ВСИЧКИ РАБОТНИЧКИ, РАБОТНИЦИ, ИНЖЕНЕРИ, ТЕХНИЦИ И СЛУЖИТЕЛИ, А ТАКА
СЪЩО И ВСИЧКИ КООПЕРАТОРКИ, КООПЕРАТОРИ И РЪКОВОДИТЕЛИ НА ТКЗС И ДЗС —
ДОСТАВЧИЦИ НА СУРОВИНА ЗА ЗАВОДИТЕ КАКТО И СВОИТЕ МНОГОБРОЙНИ КЛИЕН-
ТИ С ПОЖЕЛАНИЕ ЗА ЗДРАВЕ, ЛИЧНО ЩАСТИЕ И МНОГО УСПЕХИ В ИЗГРАЖДАНЕТО
НА СОЦИАЛИЗМА И КОМУНИЗМА В СЪПЛАТА НИ РОДИНА.



СЕП
ТЕМ
ВРИ

